

sagde, at dette fejlagtigt gengivne Interview havde vakt en pinlig Opmærksomhed. Jeg har ikke haft nogen Lejlighed til at sætte mig ind i Sagens Aktstykker, men jeg vil tillade mig at sige, at det er dog noget uheldigt, at de danske Gesandter, naar de udtræde af den Stilhed og Tavshed, under hvilken de almindelig fungere, optræde paa en saadan Maade, at det ikke synes at virke til ubetinget Held for det Land, de repræsenterer. Jeg forstod det ærede 2det Medlem for 10ende Kreds saaledes i Gaar, at han vilde diskulpere den højtærede Udenrigsminister for enhver Skyld i denne Sag, men at han ikke stillede sig paa ganske samme Maade overfor den danske Gesandt i Berlin. I Fjor debatterede vi her i Tinget en Udtalelse, som skyldtes den danske Gesandt i London, som i Anledning af en Artikel i „Times“ om Østersøens Lukning eller Aabning for fremmede Skibe havde erklæret, at Øresundstoldtraktaten af 22. Marts 1857 fastsatte Forholdet saaledes, at Danmark havde en Pligt til at opretholde fri Passage. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at den danske Gesandt der lagde en urigtig Opfattelse for Dagen. Man kan bedre nu tale om denne Sag, end man kunde det i Fjor, man kan nu tale om det uheldige i, at den svenske Udenrigsminister i en Udtalelse til et Blad maatte retlede den danske Gesandt i London paa dette Omraade. — Jeg siger, at det synes mig ikke ret heldigt, at de danske Gesandter, naar de endelig komme frem fra den Ubemærkethed, i hvilken de i Almindelighed henleve deres Tilværelse, saa just optræde paa denne Maade. Jeg har aldrig ret forstaaet, efter hvilket Princip de danske Gesandter valgtes. Man kunde tænke sig, at man dertil tog Mænd af den højeste Begavelse, ganske særlig fremragende Mænd, som enten i Politik eller i historisk Videnskab havde udmærket sig. Men jeg har egentlig ikke haft det Indtryk, at det var af den Klasse Mænd, de danske Gesandter valgtes — jeg har ikke en Gang en bestemt Fornemmelse af, at det er ud fra denne Klasse, at de danske Udenrigsministre vælges. Jeg har ofte forundret mig over, at man aldrig har tilbudt en fremragende Politiker, oven i Købet af høj Byrd, Stillingen som Gesandt, en Mand, som man skulde synes var ganske særlig skikket til at beklæde en saadan Post. Men *han* har aldrig nogen Sinde fra en dansk Udenrigsminister hverken før eller efter Systemskiftet modtaget Opfordring til eller Henvendelse om at indtræde i en saadan Post. Saa kunde man tænke sig, at

de danske Gesandter alene valgtes af Hensyn til Byrd, Formue, Repræsentationsevne osv. Men det forekommer mig, at de danske Gesandter i Almindelighed føre en ret borgerlig, ubemærket Tilværelse. Jeg maa sige, at jeg har ingen personlig Erfaring i saa Henseende, jeg har aldrig opsøgt nogen dansk Gesandt.

Jeg indskyder kun dette for at sige, at det staar for mange saaledes, at dette Interview, som den danske Gesandt i Berlin lod offentliggøre, ligesom var Slutstenen paa en hel Sag. Men det har altsaa vist sig, at det ingenlunde var saaledes. Jeg synes imidlertid, at selv om den højtærede Finansminister ikke med Rette kan bebrejdes, at han har stillet sig i dette venskabelige Forhold til Tyskland og aabnet disse Forhandlinger med Tyskland, kan det dog ikke nægtes, at det maatte være højt paafaldende, naar han samtidig ved de Forslag, han fremsatte, stillede Danmark i et Forhold til Frankrig, hvorved dette Land i Virkeligheden kom til at indtage en uvenlig Stilling overfor Danmark. Denne Bebrejdelse kan den højtærede Minister ikke blive fri for. Den højtærede Minister kan ikke fritage sig ved at henvise til, at de Forslag, han fremførte, vare saadanne Forslag, som allerede i sin Tid vare blevne opstillede i Toldkommissionens Forslag. Mellem Toldkommissionens Tid og vor Tid er der nemlig sket den store Forandring, at Frankrig er blevet det Land, som vi ganske særlig søge vore Kreditmidler hos. Der var en Tid, da dette var Tyskland, men der er sket en Forandring i Tysklands hele Stilling paa dette Omraade, paa det økonomiske Omraade; vi ere i Stedet derfor gaaede til Frankrig, og den højtærede Minister har jo selv anvist denne Vej. Da han stillede sit Forslag om en Statshypotekbank og fik det gennemført, var dette Forslag i Virkeligheden et Forsøg paa at faa de danske Papirer frem paa den franske Børs, at aabne den franske Kredit for Danmark. Nu ved den højtærede Minister godt, hvorledes det er gaaet. Ikke alene har Frankrig i Forbitrelse — mere eller mindre vel begrundet Forbitrelse — overfor Danmark lukket af for denne offentlige Kredit; men det har ogsaa, som det blev fremhævet i Gaar af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), i høj Grad lukket af for den private Kredit. Det er et Forhold, som man ikke kan lade være at bebrejde den højtærede Minister, fordi han i Virkeligheden i denne Sag har handlet ubetænksomt, ubesindigt, uden